

ΤΡΑΒΑ ΤΟΝ ΣΠΑΓΓΟ ΣΟΥ...

Τάβλι έπαιζε ό Λαυράγκας στό «Νέο Κέντρο» στό Χαυτεία, πού από τότε, πού τ' άνοιξε ό Μαύροκέφαλος, έγινε στόκι και τόπος συναντήσεως κάθε Κεφαλονίτη, μέσα στην καρδιά της 'Αθήνας.

—Μαέστρο μου!...

Και σηκώνοντας τά παμπύνη τ μάτι του άντικρύζει τόν 'Αργοστολιώτη φίλο του Σπυράνθιμο Χωσαφά.

—Βωρέ, καλώς τόν Σπυράνθιμο. Πότε ήλθες από τ' 'Αργοστόλι; Κάτσε νά πάρης καφέ και νά μου πης τά μανιάτα σου από έκεϊθε. 'Αλλ' ό Σπυράνθιμος είναι κάτωχρος, σφίγκει τά πόδια του και δαγκάει τά γείλια του.

—'Υστερις μαέστρο μου. 'Υστερις! Λέγε μου τώρα πού είναι τό... μέρος έδώμεσα, γιατί χάνομαι!..

—Καταλαβαίνεις! Με χάλαν' ή θάλασσα με τό παπόρο...! 'Αντί όμως ό Λαυράγκας νά του κήμη τή... σωτήρια υπόδειξη, παρτάει τό τάβλι, άρίνει σύξυλο τόν Σπυράνθιμο και...

—Σπύρο! Σπύρο! Στάσου, βωρέ, νά σου πώ..!

Τρέχει έξω, φωνάζοντας σέ κάποιονε δήθεν γνωστό του Σπύρο, π' άντίκρυσε νά περνάη.

Κι' ό άθεόφοβος πάει, στό άντίκρυ περίπτερο, αγοράζει ένα κουβάρι σπάγγο, άπογουρίζει και μπαίνει από τό πίσω μέρος στό «Νέο Κέντρο». πάει στή πόρτα τοῦ άμελέτητου, ρίχνει μέσα τό κουβάρι κι' από τή τρύπα της χαλασμένης κλειδαρότρυπας άφίνει νά έξέχη πρός τά δξου καμιά τοῦ κουβαριού σπιθαμή σπάγγου.

Και ξαναγουρίζοντας στό στόκι του βρίσκει δαθιο τόν Σπυράνθιμο κι' έτοιμονά...

—Βωρέ, Σπυράνθιμέ μου, συμπάθησέ με. —'Αλλά.. —Μαέστρο μου χάνομαι! Καταλαβαίνεις..! Λέγε μου γλήγορα πού νά πάω... κι' άσε μου τσί κουβέντες!

—Νά μωρέ, έκει στό βάθος, στό δεξιά. Είναι μιά πόρτα, κι' άντίς χερούλι έχει ένα σπάγγο. —Τράβα λοιπόν τό σπάγγο σου και θ' άνοίξη!

*

Κι' όπως φίλοι μου, σας είναι έξ ιδίας

πείρας ίσως γνωστόν, όλοι μας βρίσκουμε δυνάμεις και συγκρατώμαστε...! Μόλις όμως άντικρύσουμε τή...σωτήρια πόρτα, ή ψυχή μας άγάλλεται, στό πρόσωπό μας λάμπει οίθρια κι' άρίνουμε τό σφίξιμο τών έντέρων μας νά χαλαρώτη...!

—'Εσαι λοιπόν τήν έπαθε κι' ό φουκαρής ό Σπυράνθιμος. 'Αλλά τραβώντας τόν σπάγγο του, άντί ν' άνοίξη ή πόρτα, ξετυλιγότανε τό από μέσα κουβάρι..! Και τράβα—τοάβα τόν σπάγγο του, έπαθε στό φινάλε ότι θά παθίναμε όλοι μας, αν βρισκόμαστε στην τόσον... στενόχωρη κατάσταση τοῦ Σπυράνθιμου.

Με συνέπεια νά έπακολουθήτη ένας τέτοιος κατακλυσμός, πού τά εύώδη στερεά και ύγρά τοῦ στομάχου του φτάσανε μέχρι τά ψηλά του στιβάλια.

*

Τό δε ζιζάνιο ό Λαυράγκας, θέλοντας ν' άποθυμάτη τά... θαυμάσια τών θαυμασίων του, καταπλέει σέ λίγο στό μέρος, πώς είχε κι' εκείνος μερικην του άνάγκη.

Και βρίσκει τόν Σπυράνθιμο όπως τόν... ήθελε!

Κι' ένώ εκείνος τόν έκλιπασοουσε νά τρέξη νά του φέρη βρακί και σώβρακο για ν' άλλάξη, έπιτιμητικά κι' άχαμογέλαστα ό Λαυράγκας άρχισε νά ούρλιάζει:

—Σά δε ντρέπεσαι, μωρέ Σπυράνθιμει! Μας έκαμες τήν Κεφαλονιά μας ρεντίκολοι! Μωρέ, π' άνάθεμά σε ήλθες στην 'Αθήνα νά μας χαι... ρετίσης ή νά μας χέ...;

'Ο δε φουκαρής ό Σπυράνθιμος, στό φινάλε τοῦ γύρεψε και συμπάθειο!

Χρήστος Βουνδς